

Predikan i Lycksele kyrka och Örträsk kyrka söndagen 1 september 2013

Predikotext: Jesaja 11:10-13

Övriga texter: Lukasevangeliet 22:24-27; Filipperbrevet 2:1-5

Tema: Enheten i Kristus

Firningsdag: Fjortonde söndagen efter trefaldighet

Typ av gudstjänst: Söndagsgudstjänst

Musik:

Inledning

Idag är det söndag. Hur uppfattas söndag i Örträsk? Längtar man? Några av alla de som bor i Örträsk har denna dag gått till kyrkan, kanske på grund av längtan? Tror ni andra i Örträsk längtar till söndag, längtar till en söndag när det är gudstjänst i Örträsk? Kanske till söndagen, men knappast till gudstjänsten, eller?

När vi tänker på söndag i Örträsk så är det kanske inte bilden som vi hörde från Jesaja särskilt lik? ”Den dagen ska folken söka sig till Jishajs rot...”, till Jesus alltså. Människor söker sig inte i stora horder hit, de längtar inte hit tillräckligt mycket.

Men om vi ser närmare, till oss, längtar vi? Och om vi längtar efter Gud, efter söndagen, efter Jesus, vad gör vi av det? Vad gör vi för att tända längtan efter Jesus hos våra medmänniskor, våra grannar, barn och släktingar?

Mina tankar inför Örträskpredikan

Jag vill vara ärlig med att säga att sedan jag började förbereda mig för denna söndag så har jag haft bilden av ett berg dit många människor strömmar upp från sidorna och framifrån för att söka sig till fälttecknet, likt ett kors med en man hängd på.

Och jag har tänkt att det känns oerhört långt ifrån verkligheten här i Örträsk och jag har bett, jag har funderat, jag har vänt och vridit på saker, jag har tänkt: Varför? Och vad vill denna strålande framtidsvision från 700-talet före Kristus säga oss här och nu, när vi är några samlade i kyrkan idag?

Jag vet inte helt och fullt, jag vet inte allt vad Herren har gjort i Örträsk eller vad han vill göra eller vad som kommer att ske, jag vet bara att fälttecknet är upprest, jag vet att vi kallas att föra evangeliet ut till jordens yttersta gräns, till vår granne och till våra släktingar, till vår familj och till vårt eget hjärta.

Jag vet att vi är kallade att arbeta med skörden, att vi ska verka i Herrens örtagård, att vi ska få kraft ifrån den helige Anden att tjäna Gud i vår kallelse.

Jag vet att livet som kristen inte är en dans på rosor, att livet kan vara tufft, att Guds löften kan verka konstiga, avlägsna och utan mening för oss.

Med det sagt, och med vetskapen om att inga stora skaror strömmar in genom portarna när klockorna kallar till gudstjänst, men att Gud ändå pratar om folk som strömmar till Jishajs avhuggna rot, till Jesus, så fortsätter vi ostadigt vidare i predikan.

Dagens predikan

Jag tänkte vi skulle stanna upp på ett par ställen idag, först vad som finns att **längta till**, vad det är för ett tecken, för ett fälttecken som Jesaja pratar om.

Sedan vill jag vi ska se vad vi kan eller rent av **ska göra** med det och sist hur vi ska eller kan **gå vidare** med det vi fått.

Vad finns att längta till?

Jesajas ord till Guds folk kom när de var i Örträsk, eller egentligen när de var ännu värre ute. De var ett folk som var slaget av sin omgivning, som inte hade något synligt hopp om att saker skulle bli bättre, de ansattes återigen av ett starkare folk, och då börjar Jesaja förkunna Guds ord för dem, Guds ord om det framtida fridsriket, om den rest av Guds folk som skulle bli räddad och få uppleva dagen då de inte mer behövde vara rädda, när hoppet och glädjen skulle vara deras vardag.

Vi kan jämföra det med oss själva, hur det är när vi tror. I oss själva är vi goda, och onda, vi gör bra saker och vi gör dåliga saker. Vi möter bra saker och vi möter dåliga, vi möter ibland människor

som orkar och vill och kan bära oss, vara med oss, lyssna på oss när vi behöver, men vi möts också av tystnad, av ensamhet, av mörker, helt utan att ha någon som delar detta med oss.

Vi upplever glädje och sorg, vi längtar efter människor, efter gemenskap efter, ja vad vet jag vad du längtar efter, ibland uppfylls det, ibland inte.

Men det är inte allt i livet, livet börjar med döden, med Jesu död. Hans död är något att längta till, något att gå i kyrkan för, något att gå till vår granne och berätta om.

Gud själv såg hur vi hade det, hur det som Gud hade tänkt som ett gott liv, ett liv i gemenskap med honom, han som är glädjen, godheten, kärleken, ljuset, värmen, heligheten, rättfärdigheten, för oss människor blivit ett liv där det goda allt för mycket trängdes undan av det onda, därför valde han att bli människa i Jesus, han dog för våra synder, för det som skiljer oss ifrån Gud och han uppstod igen till livet för att vi ska kunna få liv, ett liv i gemenskap med Gud, ett liv där vi ständigt får umgås med den Helige Ande, Hjälparen som påminner oss om att vi är Guds älskade barn. Att vi är viktiga, att vi är älskade, att vi är burna, att i oss verkar Gud med kraften som verkade i Jesu uppståndelse (Ef. 1:18-20), alla dagar till tidens slut!

Som Paulus säger i Efesierbrevet ”Må han ge ert inre öga ljus, så att ni kan se vilket hopp han har kallat oss till, vilket rikt och härligt arv han ger oss bland de heliga”!

Så nog finns det att längta till, för den som inte funnit skatten i åkern, den som inte funnit sin sköna pärla som är värd att sälja allt för att köpa.

Nog finns det att be om för oss som funnit!

Nog finns det en god och älskande Jesus som bär oss när vi inte orkar, och som ger oss kraften att älska andra och berätta om evangeliet för andra!

Vad ska vi göra med det vi fått?

Kanske är detta det enklaste att förstå, fast det är det minst viktiga: Det är egentligen så att det kan sammanfattas med orden i texten från Filippierbrevet: Lev i samma kärlek, eniga i tanke och handling, utan självhävdelse och fåfänga etc. Det gäller att leva gott och kärleksfullt mot andra i kyrkan, det gäller att inte missa något tillfälle att berätta, med ord och handling om den Gud som älskar världen så mycket att han är beredd att dö för den. Det gäller att våga berätta för den man känt så länge, att våga bjuda med till kyrkan, till kristna sammankomster, det gäller att våga skapa goda mötesplatser för den som inte tidigare varit inne på trons väg. Det gäller att våga tänka på hur Örtrask ska evangeliseras tills kyrkan blir full och vi alla kan ses i jublande, uppriktig glädje (Apg 2)!

Hur ska vi gå vidare? Hur ska vi orka?

Jag tror att det är viktigt att våga tänka att du och jag ska berätta om evangeliet för alla, att vi ska våga be om att bli använda på otroliga sätt av Gud, att vi ska få alla Andens gåvor (särskit gåvan att profetera som det står i Skriften). Jag tror att vi är kallade att leva ut vårt dop i handling!

Men jag tror att vi främst är kallade till Kristus. Vi är kallade att minnas hans ord att han går bort och bereder rum åt oss, att han är vägen sanningen och livet, att han ska lägga orden i vår mun då vi ställs till svars, att han har all makt i himlen och på jorden att han är kärleken, att han är med oss alla dagar till tidens slut, att han älskar oss var och en så mycket att han dött för oss.

Vi får minnas att Jesus säger: ”Jag är mitt ibland er som er tjänare.” Han har inte kommit för ”att bli tjänade utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många! (Mark. 10:45)

Vi får minnas att kristen tro är ett budskap om nåd och hopp. Vi bli inte frälsta genom vad vi gör, utan genom vad Jesus har gjort. Allt är färdigt! Allt är klart!

Vi läste i texten från Filippibrevet om att ”det finns tröst genom Kristus, uppmuntran från kärleken och gemenskap från Anden”, hela Jesajatrexten är ett budskap om Guds makt, om vad Gud gör (inte vad vi ska göra) och som om inte det vore nog så visar Jesus i evangelietexten inte bara på hur vi ska vara, utan främst på vem han är. Han är ibland oss som vår tjänare!

Vi kan alla behöva en spark i baken ibland, men vi behöver alltid vara älskade. Och det löftet har vi i dopet, att Guds kärlek och räddning, den gäller mig, jag är döpt i Jesu namn! Gud kallar mig att vara hans, han gör mig till sin lärjunge, han sänder mig ut, och han ger mig den Helige Anden som hjälp, han låter mig vila på gröna ängar. Han tar emot mig en gång i sin salar. Han börjar varje dag med mig, han slutar varje dag med mig, han lever ständigt med mig och vill det på grund av sin stora kärlek till mig! En längtan alla människor kan bära, men en längtan som inte måste förbli obesvarad, en längtan som bottnar i Jesus Kristus, Gud själv!

Amen